

Mor Josep Costa, el franciscà dels malalts de Sida

Dll, 15/01/2018 per Catalunya Religió

(CR) Aquest dilluns ha mort als 76 anys el franciscà **Josep Costa**, principal impulsor juntament amb Sor **Genoveva Masip** de la [Fundació Acollida i Esperança](#). Amb aquesta Fundació va donar continuïtat al treball de suport i acompanyament amb els malalts de Sida que va iniciar als anys 80 quan la malaltia era una sentència de mort. El [funeral](#) tindrà lloc aquest dimecres, a les 12h, al Santuari de Sant Antoni de Pàdua de Barcelona.

Després de gairebé 15 anys de missioner en les zones més deprimides de Bolívia, el 1983 costa va tornar a Catalunya per motius de salut. Aquí va decidir viure la seva vocació missionera en el Quart Món. En aquest ambient va descobrir de la mà de [Sor Genoveva](#), Filla de la Caritat, com la Sida començava a causar estralls entre els més pobres i com molta gent moria al carrer, sola i en condicions duríssimes. Amb Sor Genoveva s'implica en l'ajuda a les persones malaltes de VIH/sida, exclosos socialment, estimatitzats i profundament sols.

Al cap de poc temps es proposen obrir un pis per acollir aquestes persones, oferir-los els àpats bàsics, un lloc on dormir i el compromís d'ajudar-los. Un entorn familiar amb qui conviure. Aquesta experiència va conduir la creació de la Fundació Acollida i Esperança que va presidir Josep Costa.

Vocació Missionera

[Josep Costa Planagumà](#) va néixer l'1 d'octubre de 1940 a Badalona. Va estudiar als Maristes i va ingressar al seminari franciscà de Balaguer. Posteriorment va completar els estudis de filosofia i teologia al convent de Berga. Durant la seva formació en ple Concili Vaticà se li despertà la vocació missionera i el desig d'anar al Tercer Món. El 2 de desembre de 1967 va ser ordenat prevere i el desembre de 1969 va arribar a Bolívia en la que serà una de les etapes més importants de la seva vida.

A Bolívia, profundament impressionat per la pobresa extrema i pel sentit comunitari de la gent, decideix dedicar aquells anys a treballar per la justícia social. Al seu llibre de memòries, *Aventures i desventures d'unes sandàlies* (2011), recorda com "veure les noves formes d'esclavitud que allí hi havia m'escandalitzava molt, i més en veure que ho feien els blancs que es tenien per bons cristians, però la justícia social no hi era i la manera com s'aprofitaven dels indígenes era un veritable pecat". En aquesta època també construeix un missatge molt crític amb l'Església institucional i mai va amagar les seves demandes d'una reforma radical com recollia en [una entrevista](#) a *La Vanguardia*.

El creixement de la Fundació Acollida i Esperança

La Fundació Acollida i Esperança es crea el 1990 quan van obrir el pis d'acollida Itaca per a malalts de Sida en fase terminal a la Barceloneta, barri de Barcelona on ja treballava Sor Genoveva amb l'Obra Social Santa Lluïsa de Marillach. El 1993 el pare Costa i un grup de voluntaris d'Itaca va formar una petita comunitat cristiana de base que va promoure l'acollida des de la persona i cap a la persona.

La Fundació té un fort creixement en pocs anys i [actualment](#) atenció a gairebé un miler de persones. L'augment de malalts i la manca de places residencials impulsen la Fundació a obrir el 1996 el primer centre d'acollida a Badalona, Can Banús, que s'amplia tres anys després. I el 2003 inauguren un segon centre d'acollida a la Bisbal d'Empordà, al Convent dels Franciscans, i, més endavant, tres habitatges perquè els usuaris que assoleixen certa autonomia. Els serveis de la Fundació es van anar professionalitzant fins a convertir-se en una fundació de referència en l'acollida i l'atenció a persones seropositives que pateixen exclusió social.

El dissabte 27 de gener, a les 18h, al Convent dels Franciscans de la Bisbal d'Empordà també se celebrarà una missa de record i agraïment.

Pare totbondat

Des de la Fundació Acollida i Esperança [expliquen](#) com "la seva vida i el seu testimoni deixen una empremta profunda en aquesta organització que va fundar i presidir. En Josep estava enamorat de Jesucrist i com ell mateix deia, la seva vida era un intent de seguir les seves petjades. Ara ja està amb el Pare. Ell no deia mai 'Pare totpoderós' -havia vist massa patiment i dolor- sinó que sempre deia 'Pare totbondat'".